

XIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Hundefgiften i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne samt om Straf og Erstatning for Skade foraarsaget af Hunde.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 1ste Februar 1888.)

Hundefgiften i Kjøbenhavn indbragte, oprævet efter Plakat af 4de Oktober 1815 og Lov af 28de Januar 1856, i 1864 23,681 Kr. og steg efterhaanden i de følgende 20 Aar til 50,000 Kr., paa hvilket Standpunkt den omtrent har holdt sig i de sidste Aar. Det synes saaledes, at Hundenes Antal har i Kjøbenhavn fordoblet sig i denne Snes Aar, medens Folkemængden omtrent er tiltaget i et Forhold som 2 til 3. I Kjøbstæderne og paa Landet har Hundeholdet ogsaa efterhaanden taget stærkt Overhaand, og er paa mange Maader til Ulempe for Befolkningen og ikke mindst for de Rejsende. Plagen af det store Hundehold bliver især følelig derved, at man paa mange Steder, og da fornemmelig i Kjøbenhavn, i de senere Aar har lagt særlig Vægt paa at have meget store Hunde. Disse ere i Almindelighed af en mere glubst Natur end de mindre og derfor farligere, de fare uden mindste Tilbageholdenhed om i Gader og Stræder, hvor de selv uden at tilfigte et Anfald paa Mennesker ere en Stræk og en Fare, især for Kvinder og Børn, der hyppig kastes om af dem, idet de enkeltvis eller flere i Selskab hensynsløst forfølge et eller andet Maal. De

generere Passagen i de smalle Gader og paa Fortougene; de tumle sig i de offentlige Anlæg og bære sig overhovedet ad, som om de først og fremmest hørte til paa ethvert Sted. Ligesom alle disse Ulemper meget forsøges ved Hundenes store Antal, saaledes er dette ogsaa Tilfældet med den Fare, som en Sygdom blandt Hundene kan medføre. At Antallet vil aftage ved Hundefgiftens Forhøielse er uden for al Tvivl; der vil være Mange, der nok kunde have Øyst til den Fornøielse at holde Hund, naar Tilladelsen dertil koster 10 Kr. aarlig, men som ville give Afkald derpaa, naar den koster 30 Kroner eller mere, ligesom Øysten til at have en Hund af kjæmpe-mæssig Størrelse om sig, vil tabe sig meget, naar det er dobbelt saa kostbart som at have en Hund af en middelmaadig Størrelse. Da endelig den langt overveiende Del af Hundene ikke ere til nogen Nytte, men kunne betragtes som en ren og bar Luxus, saa frembyde de sig ogsaa som en god Gjenstand for Beskatning, og Udvalget har derfor ingen Betænkelse ved i den Henseende at gaa saa vidt, som Lovforslaget anviser. Man vil imidlertid ogsaa høre lignende Klager over det voxende Hundehold komme frem i